ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: BOLECH IMPEX, spol. s r.o.**, se sídlem Opatov č. 73, Dušejov, zast. JUDr. Zdeňkem Sochorcem, advokátem se sídlem V Teničkách 614, Uherské Hradiště, proti **žalovanému: Finanční úřad pro Kraj Vysočina**, se sídlem Tolstého 2, Jihlava, proti rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě ze dne 20. 5. 2008, č. j. 108102/08/314940/2220, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2012, č. j. 29 Af 67/2011 - 98,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě (dále jen „finanční úřad“) ze dne 20. 5. 2008, č. j. 108102/08/314940/2220. Tímto správním rozhodnutím byly zamítnuty námitky proti exekučnímu příkazu ze dne 10. 3. 2008, č. j. 50354/08/314940/6451.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, v první řadě uvedl, k jakým závěrům dospěl v dané věci v rozsudku ze dne 16. 9. 2010, č. j. 29 Ca 156/2008 - 46, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Afs 1/2011 - 74 (dostupným stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz). Dále navázal novým hodnocením těch žalobních námitek, u jejichž vypořádání Nejvyšší správní soud shledal v původním rozsudku krajského soudu pochybení.

[3] Krajský soud se neztotožnil s námitkou nicotnosti exekvovaných platebních výměrů, které byly vydány dne 9. 12. 2005 za účinnosti zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění účinném ke dni 9. 12. 2005 (dále jen „zákon o územních finančních orgánech“, pokud není výslovně zmíněno znění účinné v jiné době). Dle § 1 odst. 1 písm. a) tohoto zákona byly územní finanční orgány správní úřady, které vykonávaly správu daní, odvodů a záloh na tyto příjmy, včetně jejich příslušenství, a správních poplatků jimi vyměřovaných a vybíraných podle zvláštního právního

předpisu, jímž byl zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Soustavu územních finančních orgánů tvořily finanční úřady a finanční ředitelství. Správou daně se dle § 1 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků rozumělo též vymáhání daně a kontrola splnění daňových povinností ve stanovené výši a době. Na základě uvedené právní úpravy pak krajský soud konstatoval, že finanční úřad byl správním orgánem věcně příslušným k vydání exekučních titulů, jeho místní příslušnost byla dána sídlem stěžovatele. Krajský soud tak zamítl námitku nicotnosti exekučních titulů z důvodu absolutního nedostatku věcné příslušnosti finančního úřadu k jejich vydání.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že finanční úřad nemohl přistoupit k exekuci, když řádně nerozhodl o žádosti o odkladu placení daňového penále, kterou stěžovatel podal dne 4. 12. 2006. Vymáhání daňových nedoplatků bylo upraveno v § 73 zákona o správě daní a poplatků, vymáhání se provádělo daňovou exekucí, jejímž předpokladem byla existence exekučního titulu. Dle krajského soudu přitom samotné podání žádosti o odklad placení daňového penále nemělo vliv na právo správce daně vydat exekuční příkaz. Finančnímu úřadu tak nic nebránilo v tom, aby vydal exekuční příkaz. Vedle toho krajský soud zmínil, že o žádosti o odklad výkonu bylo rozhodnuto, a to zamítavým rozhodnutím ze dne 15. 2. 2007, č. j. 26970/07/314911/3062. Toto rozhodnutí přitom bylo stěžovateli doručeno, jak vyplynulo z mezinárodní doručenky č. RB 334484694. Podpis na této doručence se krajskému soudu jevil být shodný s podpisem jednatele stěžovatele, který byl uveden na podáních stěžovatele. Finanční úřad navíc u České pošty, s. p., ověřoval způsob doručení předmětné zásilky a bylo mu sděleno, že zásilka podaná dne 16. 2. 2007 byla doručena dne 9. 3. 2007. Zároveň je ve spise založena kopie oznámení o uložení zásilky vyhotovené Slovenskou poštou. Zásilku si příjemce převzal dne 9. 3. 2007.

[5] Krajský soud ze shora uvedených důvodů žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] V kasační stížnosti bylo namítnuto, že se krajský soud nevypořádal s podstatou sporu a neřídil se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Dle stěžovatele podstatou sporu byla skutečnost, že bylo řádně žádáno o prodloužení lhůty s placením daňového penále, finanční úřad rozhodnutí o stěžovatelově žádosti nedoručil, ačkoli tvrdil opak, a přesto zahájil daňovou exekuci. Stěžovatel přitom zdůraznil, že již v roce 2005 písemně žádal nadřízený orgán, aby u finančního úřadu zajistil řádné doručování.

[7] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud sice uvedl, že finanční úřad byl oprávněn vydat exekuční titul i za situace, kdy bylo žádáno o odklad placení daňového penále, ale neuvedl, na základě jakého zákonem o správě daní a poplatků předpokládaného postupu finanční úřad disponoval takovým oprávněním a jaký význam by pak měla žádost o prodloužení lhůty se splněním uložené povinnosti. Dle § 60 zákona o správě daní a poplatků mohl daňový subjekt požádat o posečkání daně nebo její placení ve splátkách. Dané ustanovení stěžovatel vykládá tak, že do doby, než je o žádosti rozhodnuto, není daň ani její příslušenství splatná a nelze tak nařídit exekuci.

[8] Stěžovatel uvedl, že není možné na základě konstatování, že se podpis na doručence jeví být shodný s podpisem stěžovatelova jednatele, prohlásit doručenku za bezvadnou. Krajský soud ani neuvedl, na základě čeho má za prokázané, že doručenka byla podepsána jednatelem společnosti. V kasační stížnosti bylo opětovně zdůrazněno, že stěžovatel několik let namítal nedoručení písemností a opakovaně žádal o zjednání nápravy. Okolnosti případu spočívající v obstrukcích finančního úřadu při nahlížení do spisů a v neřešení způsobu doručování svědčí o tom, že není možno dokázat způsob doručení. Krajský soud i přes to setrval na svém závěru, že stěžovatel věděl o zamítnutí své žádosti.

[9] Krajský soud dle stěžovatele rovněž nesprávně vypořádal námitku podjatosti pracovníků finančního úřadu. Krajský soud vyšel z toho, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Afs 1/2011 - 74, kterým zrušil předchozí rozsudek krajského soudu v dané věci, vyhodnotil námitku podjatosti jako nedůvodnou. Dle stěžovatele se však Nejvyšší správní soud patrně domníval, že krajský soud poté, co zjistil, že nemá ve spise všechny listiny, na něž bylo v žalobě odkazováno, vyzve stěžovatele k jejich doložení. Krajský soud to však neučinil, stěžovatele vůbec nevyzval a konstatoval, že listiny, na které stěžovatel v žalobě odkazoval, nejsou obsahem správního spisu. Krajský soud se dále měl zabývat tím, zda byl předložen úplný správní spis. Stěžovateli přitom nelze klást k tíži, že správní spisy neobsahovaly dokument, na který v žalobě odkazoval. Ke kasační stížnosti pak stěžovatel doložil podání nazvané „Odpovědi na otázky položené Finančním ředitelstvím v Brně“ ze dne 16. 5. 2007, u něhož tvrdil, že obsahuje námitku podjatosti, která nebyla vypořádána.

[10] V rámci poslední kasační námitky stěžovatel zmínil, že krajský soud vůbec neozřejmil, na základě jakého zákonného ustanovení byl finanční úřad oprávněn vykonávat správu příslušenství daně. Stěžovatel připustil, že platební výměry byly vydány v době, kdy finanční úřad tímto oprávněním disponoval, v době jejich vykonatelnosti však také oprávnění již neměl. Přechodná ustanovení k novele zákona č. 444/2005 Sb., účinné ke dni 1. 1. 2006, neřeší situaci, kdy platební výměry byly vydány v roce 2005, ale jejich vykonatelnost přešla do roku 2006. Dle stěžovatele ze zákona o územních finančních orgánech účinného k 1. 1. 2006 vyplynulo, že finanční úřad nebyl oprávněn zahájit exekuci, protože příslušnou novelou nebylo do zákona včleněno ustanovení, že pod pojmem daň se rozumí i příslušenství daně.

[11] Stěžovatel navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s tvrzeními obsaženými v kasační stížnosti a plně se ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] V nynější věci Nejvyšší správní soud rozhodoval podruhé, poté co původní rozsudek krajského soudu ze dne 16. 9. 2010, č. j. 29 Ca 156/2008 - 46, byl ze strany zdejšího soudu zrušen rozsudkem ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Afs 1/2011 - 74. Je proto vhodné se zmínit o přípustnosti kasační stížnosti z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., dle něhož: „[k]*asační stížnost je dále nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem*

Nejvyššího správního soudu.“ Kasační stížnost, resp. jednotlivé námitky nejsou však ve smyslu daného ustanovení nepřípustné, pokud nemohly být předmětem přezkumu v prvním řízení o kasační stížnosti pro procesní pochybení krajského soudu – typicky tehdy, bylo-li původní zrušené rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné (srov. usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publikované pod č. 2365/2011 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozsudku však byla zrušujícím důvodem prvního rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2011 v nynější věci. Kasační námitky přitom směřují do té části nyní napadeného rozsudku, kde se krajský soud vypořádal s dříve nepřezkoumatelnými námitkami; poslední kasační námitka se potom týká toho, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem zdejšího soudu. Žádná z kasačních námitek tak nebyla shledána nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[15] Zdejší soud se nejprve zaměřil na posouzení námitek, které stěžovatel označil za podstatu sporu a v nichž poukázal na to, že ačkoli nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení lhůty s placením daňového penále, finanční úřad vydal exekuční příkaz k vymožení tohoto penále.

[16] Krajský soud uvedené argumentaci uplatněné v žalobě nepřisvědčil na základě dvou samostatných důvodů, z nichž každý sám o sobě, pokud obstojí v rámci přezkumu ze strany zdejšího soudu, může námitky stěžovatele plně vyvrátit. Jednak krajský soud konstatoval, že podání žádosti o posečkání daně nemá vliv na možnost správce daně vydat exekuční příkaz. Vedle toho krajský soud konstatoval, že stěžovatelovu žádost finanční úřad zamítl rozhodnutím ze dne 15. 2. 2007, č. j. 26970/07/314911/3062, které stěžovatel prostřednictvím svého jednatele převzal dne 9. 3. 2007. Krajský soud tak zhodnotil, že exekuční příkaz ze dne 10. 3. 2008 byl vydán až poté, co bylo o žádosti rozhodnuto.

[17] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli v tom, že krajský soud blíže nerozvedl, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že podání žádosti o posečkání daně, o níž nebylo rozhodnuto, nemá žádný vliv na možnost vydat exekuční příkaz na daň, o jejíž posečkání je žádáno. Krajský soud totiž ve svém rozsudku uvedl jen tento blíže nekonkretizovaný závěr, k čemuž jen dodal, že předpokladem daňové exekuce je existence exekučního titulu, což bylo v nynější věci naplněno tím, že byly vydány platební výměry. Nejvyšší správní soud konstatuje, že institut posečkání daně byl upraven v § 60 zákona o správě daní a poplatků. Vztah žádosti o posečkání daně a možnost vydání exekučního příkazu, jehož vydáním se dle § 73 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků provádí daňová exekuce, není v tomto zákoně výslovně řešen. Zákon o správě daní a poplatků v § 73 odst. 9 počítal s tím, že výkon rozhodnutí mohl být odložen, žádal-li daňový dlužník mj. o posečkání daně; to však nebylo podstatné pro žalobní námitku, jelikož dané ustanovení se týkalo odkladu výkonu rozhodnutí při již zahájené exekuci, o nějž nemělo smysl žádat před jejím zahájením – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 1 Afs 72/2008 - 98. Za takového stavu měl krajský soud rozebrat, jaké právní účinky vyvolává samotné podání žádosti o posečkání daně, a zhodnotit, zda jsou či nejsou tyto účinky relevantní z hlediska možnosti vydat exekuční příkaz, a to např. s ohledem na to, zda podaná žádost může či nemůže ovlivnit vykonatelnost exekučních titulů dle § 73 odst. 4 písm. a) a b) zákona o správě daní a poplatků (těmito tituly jsou vykonatelný výkaz nedoplatků či vykonatelné rozhodnutí, které ukládá peněžité plnění).

[18] Bez patřičného objasnění toho, jaké účinky vyvolává žádost o posečkání daně a zhodnocení těchto účinků pro nyní projednávanou věc, bylo stěžovateli zásadně znemožněno nevyřčené úvahy krajského soudu napadnout a dále není možno vůbec zhodnotit, zda jsou závěry krajského soudu správné či nesprávné, jelikož v jeho rozhodnutí nejsou dostatečně patrny podkladové úvahy ve vztahu k závěru, že podání žádosti o posečkání daně, o níž nebylo rozhodnuto, nemá žádný vliv na možnost vydat exekuční příkaz na daň. Aniž by tedy Nejvyšší správní soud hodnotil věcnou správnost tohoto závěru krajského soudu, je nutno konstatovat, že pro jeho nedostatečné

odůvodnění nemůže být zdejším soudem považován za náležité zamítnutí stěžovatelovy žalobní námitky.

[19] Jinak je tomu ovšem u hodnocení krajského soudu, že o žádosti o posečkání daně bylo rozhodnuto ještě před vydáním exekučního titulu. O stěžovatelovu podání nazvaném žádost o prodloužení lhůty s placením daňového penále, které bylo finančnímu úřadu doručeno dne 4. 12. 2006 a které bylo finančním úřadem vyhodnoceno dle jeho obsahu jako žádost o posečkání daně, bylo zamítavě rozhodnuto dne 15. 2. 2007 pod č. j. 26970/07/314911/3062. Dle přiložené doručenky si rozhodnutí převzal jednatel stěžovatele dne 9. 3. 2007. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem v tom, že podpis na této doručence se shoduje s podpisy jednatele stěžovatele na podáních ve správním spise i na žalobě ke krajskému soudu. V daném ohledu je třeba odmítnout stěžovatelovy výtky směřující proti užití obratu krajského soudu, že se podpis „*jeví být shodný s podpisem jednatele*“. Z rozsudku krajského soudu je totiž bez nejmenších pochyb patrné, že podpis na doručence považoval krajský soud za shodný s dalšími podpisy jednatele stěžovatele založenými ve spise.

[20] Nejvyšší správní soud přitom nemůže souhlasit s námitkami, že krajský soud neobjasnil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že doručenka byla skutečně podepsána jednatelem stěžovatele. Kromě hodnocení podpisu na doručence krajský soud totiž odkázal na výsledek reklamačního řízení u pošty a listiny poštou předložené. Krajský soud náležitě rozebral, že ve spise je založeno oznámení pošty o uložení zásilky podacího čísla RB 334484694 (jde o podací číslo zásilky s rozhodnutím o zamítnutí posečkání daně), v němž byl adresát informován o uložení doporučené listovní zásilky určené k převzetí do vlastních rukou. Dále je ve spise založeno potvrzení převzetí dané zásilky, které si ponechává pošta a na němž je u data 9. 3. 2007 uveden podpis jednatele stěžovatele současně s podpisem příslušného pracovníka pošty, který zásilku vydal.

[21] Je tak zřejmé, že převzetí rozhodnutí o zamítnutí posečkání daně dne 9. 3. 2007 ze strany jednatele stěžovatele bylo dostatečně prokázáno nejen doručenkou u samotného rozhodnutí, ale i vzájemně navazujícím oznámením o uložení zásilky a potvrzením o přijetí zásilky, které si ponechává pošta a na němž je podpisem jak přebírající osoby, tak pracovníka pošty, potvrzeno, že příjemce zásilky prokázal svou totožnost dokladem totožnosti. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožnil s krajským soudem, že obsah spisového materiálu bez nejmenších pochybností dokládá, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání daně bylo ze strany jednatele stěžovatele převzato dne 9. 3. 2007, tj. před vydáním exekučního příkazu.

[22] Jde o tak úzce provázaný souhrn skutečností svědčících o převzetí dané zásilky s rozhodnutím o zamítnutí posečkání daně, které vylučují okolnosti, že by k jejímu převzetí nedošlo. Stěžovatelův poukaz na to, že již v minulosti brojil proti tomu, že se finančnímu úřadu nedařilo doručovat jiné písemnosti, tak není vzhledem k jasnému prokázání převzetí předmětné zásilky relevantní.

[23] Krajský soud přitom zcela adekvátně uvedl, že výsledek reklamačního řízení u pošty, dle něhož bylo na doručence uvedeno nesprávné datum podání 16. 1. 2007, přičemž správné datum je 16. 2. 2007 (což koresponduje s datem vydání rozhodnutí), nijak neovlivnil správnost ostatních údajů na doručence.

[24] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že rozsudek krajského soudu obstál ve vztahu k přezkumu vypořádání námitek, které spojovaly pochybení s tím, že nebylo rozhodnuto o stěžovatelově žádosti o posečkání s placením daně v době, kdy finanční úřad vydal exekuční

příkaz. Samotné správné hodnocení krajského soudu, že si jednatel stěžovatele převzal rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání daně před vydáním předmětného exekučního příkazu, plně a dostatečně vyvrátilo příslušné žalobní námitky. Na tom nemohlo nic změnit ani to, že vedle tohoto vypořádání námitek krajský soud ve svém rozsudku uvedl i nedostatečně odůvodněný závěr, že podání žádosti o posečkání daně, o níž nebylo rozhodnuto, nemá žádný vliv na možnost vydat exekuční příkaz na daň, o jejíž posečkání je žádáno.

[25] Zdejší soud se dále neztotožnil s námitkou, že krajský soud nepostupoval v intencích závěrů předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v dané věci.

[26] Konkrétně jde o hodnocení, zda krajský soud vybočil či nevybočil z mezí stanovených závazným právním názorem v rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Afs 1/2011 - 74, kde bylo uvedeno: „*Jako nedůvodnou kasační námitku však Nejvyšší správní soud shledal námitku stěžovatelky, že exekuční příkaz vyřizovali pracovníci žalovaného, proti nimž byla vznesena námitka podjatosti. Naopak se ztotožnil se závěry krajského soudu, který k danému uvedl, že ze správního spisu je patrno, že stěžovatelka podala dne 11. 12. 2006, č. j. 142176, stížnost proti postupu pracovníků exekučního oddělení žalovaného a oznámení o porušení jejich povinnosti mlčenlivosti, která byla vyřízena sdělením Finančního ředitelství v Brně ze dne 1. 2. 2008, č. j. 2064/08-1500-708893. Z odůvodnění vypořádání předmětné stížnosti vyplývá, že k porušení zákonné povinnosti zachovávat mlčenlivost pracovníky žalovaného nedošlo. Nejvyšší správní soud z předloženého spisového materiálu k předmětnému exekučnímu řízení nezjistil, že by v daném řízení byla jakákoli námitka podjatosti proti pracovníkům žalovaného podána. V předloženém spise nelze dohledat ani žádné z listin, na které stěžovatelka v žalobě a opakovaně v kasační stížnosti odkazuje (jedná se o písemnost s námitkou podjatosti podanou dne 19. 10. 2006, č. j. 134514/06, a písemnost stěžovatelkou odeslanou dne 30. 5. 2007, v níž měla rovněž na podjatost upozorňovat). Jejich existenci stěžovatelka nijak nedoložila. Za takového stavu věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud zcela správně námitku vyhodnotil a dostatečným způsobem odůvodnil.*“

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se v bodě [26] citované části svého rozsudku ztotožnil se zamítnutím žalobních námitek vycházejícím z toho, že nebyly doloženy listiny, jichž se stěžovatel v žalobě dovolával. Zdejší soud však v citovaném rozsudku žádným způsobem po krajském soudu nepožadoval, aby v novém řízení vyzval stěžovatele k doložení těchto listin či aby zjišťoval kompletnost spisu. Zdejší soud ovšem nijak stěžovatele nelimitoval v tom, aby jím tvrzené listiny, pokud existují, z vlastní iniciativy krajskému soudu jako důkaz předložil. Stěžovatel přitom již z citované části předešlého rozsudku musel vědět, jaké listiny nejsou obsahem správního spisu. Stěžovatel tak měl nelimitovanou možnost předložit listiny, jichž se dovolával. V novém řízení před krajským soudem ovšem zůstal zcela pasivní. Po zrušení původního rozsudku krajského soudu krajský soud vyzval ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. S tím stěžovatel výslovně souhlasil, což mimo jiné znamená, že neměl zájem o žádné nové dokazování, které se uskutečňuje právě při jednání.

[28] Ve vztahu k námitce týkající se podjatosti nedošlo v novém řízení před krajským soudem oproti původnímu řízení k žádnému posunu. Krajský soud proto zcela logicky zvolil shodné vypořádání dané námitky jako v původním rozsudku. Takové vypořádání totiž již bylo aprobováno ze strany zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud přitom v popsaném postupu krajského soudu neshledal pochybení.

[29] Nejvyšší správní soud přitom konstatuje, že přiložení písemnosti odeslané dne 30. 5. 2007, na niž bylo poukázáno již v citované části předchozího rozsudku zdejšího soudu v nynější věci, je pro řízení o nynější kasační stížnosti irelevantní. Šlo o podání nazvané „Odpovědi na otázky položené Finančním ředitelstvím v Brně“, přičemž stěžovatel tvrdil, že na straně 8 obsahuje námitku podjatosti.

pokračování

[30] K danému je třeba konstatovat, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů (srov. § 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tak v řízení o kasační stížnosti přezkoumává rozhodnutí krajských soudů, vůči nimž je kasační stížnost přípustná, a zkoumá postup těchto soudů v řízení, které vydání takových rozhodnutí předcházelo. Přiložení listiny, které se stěžovatel sice dovolával již v řízení před krajským soudem, ale kterou v řízení o žalobě nepředložil, ačkoli tak již v řízení před krajským soudem učinit mohl a měl, nedokládá žádné pochybení ze strany krajského soudu. Je zřejmé, že nejpozději z předchozího rozsudku zdejšího soudu se stěžovatel dozvěděl, že jím odkazované listiny nejsou součástí spisu. Bylo tak ponecháno na stěžovatelově aktivitě, zda listiny soudu předloží, což neučinil, ačkoli tomu jistě v řízení o žalobě po zrušení prvního rozsudku krajského soudu nic nebránilo. Nedostatek procesní aktivity stěžovatele však nesvědčí o pochybení krajského soudu, ale jde k tíži samotného stěžovatele. Za takové situace je však pro zdejší soud bezpředmětné předložení předmětné listiny, jelikož stěžovatel neumožnil krajskému soudu, aby takovou listinu hodnotil. Nejvyšší správní soud tak nemá, aniž by došlo k pochybení krajského soudu, k dispozici hodnocení listiny v napadeném rozsudku, které by mohl podrobit přezkumu v řízení o kasační stížnosti.

[31] V dané souvislosti lze poukázat i na závěr vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 Afs 87/2009 – 131, dle něhož „*kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek, přičemž dokazování je spjato primárně s řízením nalézacím, nikoliv s řízením o mimořádném opravném prostředku, kterýžto směřuje již proti pravomocnému rozhodnutí.*“ Tento závěr byl přitom ve zmíněném rozsudku vysloven v návaznosti na hodnocení, že nynější § 109 odst. 5 s. ř. s. (jemuž do 31. 12. 2011 odpovídal § 109 odst. 4 s. ř. s.) brání i navrhování nových důkazních prostředků, které mohly být navrženy již před krajským soudem.

[32] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s poslední kasační námitkou, dle níž krajský soud vůbec neuvedl, dle jakého zákonného ustanovení byl oprávněn finanční úřad po 1. 1. 2006 vykonávat správu příslušenství daně. V prvé řadě je nutno zdůraznit, že posouzení této kasační námitky Nejvyšší správní soud činil ve vztahu k tomu, jakým způsobem se krajský soud vypořádal se žalobní námitkou nicotnosti platebních výměrů, které byly v dané věci exekučními tituly. V žalobě byla totiž nicotnost platebních výměrů spojována s tím, že finanční úřad nebyl vůbec oprávněn vykonávat správu daňového penále. Krajský soud se přitom zabýval tvrzením o absolutním nedostatku věcné příslušnosti finančního úřadu k vydání platebních výměrů, z čehož stěžovatel dovozoval jejich nicotnost. Nejvyšší správní soud přitom konstatuje, že krajský soud při takovém hodnocení zcela správně vyšel z úpravy účinné ke dni vydání předmětných platebních výměrů, které byly vydány dne 9. 12. 2005 (doručeny byly 15. 12. 2005). Jak je patrné již z rekapitulace provedené v bodu [3] tohoto rozsudku, krajský soud řádně objasnil, na základě jakých zákonných ustanovení dospěl k závěru, že finanční úřad byl věcně příslušný k vydání předmětných platebních výměrů. Tímto hodnocením přitom krajský soud zcela postihl a bezezbytku vypořádal námitku nicotnosti platebních výměrů, k čemuž vůbec nebylo třeba rozebírat úpravu účinnou po 1. 1. 2006.

[33] I přesto se přitom v závěru bodu [48] svého rozsudku krajský soud krátce vyjádřil i k tomu, že dle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o územních finančních orgánech, ve znění účinném k 1. 1. 2006, byly územní finanční orgány správní úřady, které vykonávaly správu daní podle zvláštního právního předpisu, jímž byl zákon o správě daní a poplatků, který ve svém § 1 odst. 2 stanovil, co se rozumí správou daně. Krajský soud pak konstatoval, že ani uvedená změna zákona o územních finančních orgánech neměla vliv na věcnou příslušnost finančního úřadu.

[34] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že z rozsudku krajského soudu je jednoznačně patrné, že pro vypořádání námitky nicotnosti platebních výměrů z důvodu absolutní věcné nepříslušnosti

finančního úřadu považoval za rozhodné znění zákona k 9. 12. 2005, kdy byly platební výměry vydány. Z toho je také zřejmé, proč nebyla pro námitku nicotnosti rozhodná úprava k 1. 1. 2006. Nad rámec nutného vypořádání této námitky se však krajský soud ještě krátce vyjádřil k úpravě k 1. 1. 2006, což jen vyvrací stěžovatelovo tvrzení, že se tímto zněním krajský soud vůbec nezabýval, byť Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že takové hodnocení již šlo nad rámec nutného vypořádání žalobní námitky a rozsudek krajského soudu by i bez takového hodnocení plně obstál.

V. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení o kasační stížnosti, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu